

Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE ŠT. 35/12

V Luxembourg, 29. marca 2012

Sodbi v zadevah C-504/09 P
Komisija proti Poljski
in C-505/09 P
Komisija proti Estoniji

Sodišče je potrdilo, da je Komisija prekoračila svoja pooblastila s tem, da je Poljski in Estoniji določila zgornjo mejo pravic do emisije toplogrednih plinov

Pritožbi, ki ju je Komisija vložila zoper sodbi Splošnega sodišča, s katerima sta bili odločbi Komisije razglašeni za nični, je torej treba zavrniti.

Direktiva iz leta 2003¹ je vzpostavila sistem trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti, da bi se zmanjšal vpliv teh emisij na podnebje. Direktiva je določala, da mora vsaka država članica za vsako petletno obdobje pripraviti nacionalni načrt razdelitve (NNR), v katerem navede skupno količino pravic, ki jih namerava dodeliti za zadevno obdobje, in način, kako jih bo dodelila. Ti načrti bi morali temeljiti na objektivnih in preglednih merilih, vključno s tistimi iz Direktive, ob ustreznem upoštevanju pripomb javnosti. Načrti bi morali biti objavljeni in o njih bi bilo treba obvestiti Komisijo ter druge države članice. V primeru nezdržljivosti z merili iz Direktive bi Komisija lahko NNR ali kateri koli njegov del zavrnila. Država članica bi lahko odločila o skupni količini pravic, ki bi jih dodelila za zadevno obdobje, in začela postopek dodeljevanja teh pravic upravljavcu posamezne naprave le, če bi Komisija predlagane spremembe sprejela.

Poljska in Estonija sta leta 2006 Komisijo obvestili o svojih NNR za obdobje od leta 2008 do leta 2012. Komisija je z dvema odločbama iz leta 2007 ugotovila nezdržljivost teh NNR z več merili iz Direktive in odločila, da je treba skupno letno količino pravic do emisije zmanjšati za 26,7 %² oziroma za 47,8 %³ glede na količino, ki jo je vsaka od teh dveh članic predlagala dodeliti.

Dalje, Poljska, ki so jo podprle Madžarska, Litva in Slovaška, ter Estonija, ki sta jo podprli Litva in Slovaška, sta vložili tožbo za razglasitev ničnosti tiste odločbe Komisije, ki se je nanašala na vsako od njiju, pri tem pa je Komisijo podprlo Združeno kraljestvo.

Splošno sodišče je s sodbama z dne 23. septembra 2009 sporni odločbi⁴ razglasilo za nični. Splošno sodišče je presodilo, da je Komisija s sprejetjem teh odločb prekoračila svoja pooblastila. Prav tako je ugotovilo, da je Komisija z odločbo, ki jo je naslovila na Poljsko, kršila obveznost obrazložitve, kar zadeva odločbo, ki jo je naslovila na Estonijo, pa načelo dobrega upravljanja.

Komisija je pri Sodišču vložila obravnavani pritožbi, v okviru katerih je predlagala, naj se navedeni sodbi razveljavita⁵.

Sodišče je v sodbah, ki ju je razglasilo danes, zavrnilo trditve, ki jih je Komisija navedla v utemeljitev pritožb.

¹ Direktiva 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. oktobra 2003 o vzpostavitvi sistema za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti in o spremembi Direktive Sveta 96/61/ES (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 7, str. 631), kakor je bila spremenjena z Direktivo 2004/101/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. oktobra 2004 (UL 2004, L 338, str. 18).

² Z 284,648332 milijona ton ekvivalenta ogljikovega dioksida (MteCO₂) na 208,515395 MteCO₂ letno.

³ S 24,375045 milijona ton ekvivalenta ogljikovega dioksida (MteCO₂) na 12,717058 MteCO₂ letno.

⁴ Zadevi [T-183/07](#), Poljska proti Komisiji, in [T-263/07](#), Estonija proti Komisiji (glej tudi [SM št. 76/09](#)).

⁵ Do odločitve Sodišča v obravnavanih zadevah je bil prekinjen postopek pred Splošnim sodiščem v štirih drugih zadevah, ki se nanašajo na NNR teh držav članic: [T-194/07](#) Češka republika proti Komisiji, [T-221/07](#) Madžarska proti Komisiji, [T-483/07](#) in [T-484/07](#) Romunija proti Komisiji.

Sodišče navaja, da Direktiva ne predpisuje metode za pripravo NNR in za določitev skupne količine pravic do emisije toplogrednih plinov, ki se dodelijo. Prav nasprotno, izrecno določa, da morajo države članice skupno količino pravic, ki se dodeli, določiti zlasti ob upoštevanju nacionalne energetske politike in nacionalnega programa o spremembah podnebja.

Tako imajo države članice nek maneverski prostor za prenos Direktive in zato za izbiro ukrepov, za katere menijo, da so najustreznejši za uresničitev cilja, določenega s to direktivo.

Sodišče poudarja, da so morebitne razlike v zvezi s podatki, navedenimi v NNR, in ocenjevalnimi metodami držav članic izraz njihovega maneverskega prostora, ki ga mora Komisija pri nadzoru skladnosti upoštevati.

Kar zadeva Komisijo, ta lahko enako obravnavanje držav članic ustrezno zagotovi s tem, da načrt, ki ga vsaka država predloži, preuči z enako mero skrbnosti.

Sodišče je poleg tega zavrnilo argument Komisije, da naj bi bilo zaradi ekonomičnosti postopka ustrezno, da se ji podeli pooblastilo za določanje največje količine pravic do emisije toplogrednih plinov, ki se dodelijo. S presojo, da Komisija takšno najvišjo količino lahko določi, bi se namreč tej instituciji podelila pooblastila brez pravne podlage. Sodišče v okviru tega poudarja, da Komisija kljub temu ne prekorači svojih pooblastil, če v izreku odločbe o zavrnitvi načrta objavi – ne da bi prisilno določila največjo količino teh pravic – da sprememb, vnesenih v ta načrt, ne bo zavrnila, če bodo te v skladu s predlogi in priporočili iz te zavrnilne odločbe. Takšno postopanje je v skladu z načelom lojalnega sodelovanja med državami članicami in Komisijo in ustreza tudi ciljem ekonomičnosti postopka.

Sodišče poleg tega navaja, da je zakonodajalec Unije, ki je edini pristojen za spreminjanje Direktive, presodil, da je treba njene določbe spremeniti⁶. Te spremembe določajo vzpostavitev bolj usklajenega sistema, zato da bi bolje izkoristili prednosti trgovanja z emisijami, se izognili izkrivljanju notranjega trga in olajšali povezovanje sistemov za trgovanje.

Nazadnje, ker določb, ki jih Poljska in Estonija izpodbijata, ni bilo mogoče ločiti od preostalih določb spornih odločb, je Sodišče ugotovilo, da je Splošno sodišče pravilno razsodilo, ko je ti odločbi razglasilo za nični v celoti.

OPOZORILO: Pri Sodišču je mogoče vložiti pritožbo, omejeno na pravna vprašanja, zoper sodbo ali sklep Splošnega sodišča. Pritožba načeloma nima odložilnega učinka. Če je pritožba dopustna in utemeljena, Sodišče odločitev Splošnega sodišča razveljavi. Če je zadeva zrela za odločanje, lahko Sodišče samo dokončno odloči o sporu. Sicer zadevo vrne Splošnemu sodišču, ki je vezano na odločitev Sodišča v okviru pritožbe.

Neuradni dokument za medije, ki ne zavezuje Sodišča.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletni strani CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

---

⁶ Direktiva 2009/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o spremembi Direktive 2003/87/ES z namenom izboljšanja in razširitve sistema Skupnosti za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov (UL L 140, str. 63) določa vzpostavitev novega sistema, v skladu s katerim se skupna količina pravic za Unijo, izdanih vsako leto z začetkom v letu 2013, zmanjšuje od sredine obdobja 2008–2012 z linearnim faktorjem 1,74 % v primerjavi s povprečjem skupnih letnih pravic, ki jih izdajo države članice v skladu z odločbami Komisije o NNR pravic za obdobje 2008–2012.